

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פרניק	שם פרטי: חוה (אוה)
-----------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה:	פסטרנק	בלועזית	parnestak	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה:	אוה	בלועזית	eva	מין: ז / נ תאריך לידה: 20-12-28 _
מקום לידה (ישוב, מחוז):	קושיצה	בלועזית		ארץ לידה: צ'כיה
שם פרטי של האב: יעקב		שם פרטי ושם נעורים של האם: אליזבת		
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		שם נעורים של האישה:		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז):	קאשא	בלועזית		ארץ המגורים: הונגריה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:		מקצוע לפני המלחמה:	תלמידת תיכון	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):		קאשא הונגריה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?	קאשא			
האם היית במחנות? אילו ומתי?		אושוויץ בירקנאו, פלשוב, ברגן בלזן		
מקום השחרור:	ברגן בלזן	תאריך השחרור:	4-45 _	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? ברגן בלזן צ'ל		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? ברטיסלבה, קושיצה		

(אם עלה בדרך הים)טרנסילבניה	העליה: 1949_	בדרך לארץ:
--------------------------------	--------------	------------

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

בת יחידה להורים. אבא היה מנהל בנק יהודי. לאמא היה מחסן למספוא עם שותף בכפר ליד קושינה. הכפר נקרא רגטה רוסקה. עד גיל 6 הייתה לי מטפלת בשם מיצי. הייתי בן ילדים ושם למדתי אנגלית בעל פה. כיתה א' למדתי בבית ספר עממי יהודי רפורמי עד כיתה ה'. לא יכולת ללמוד בתיכון כי היה הגבלה על מספר היהודים הלומדים בכל שכבה – בדרך כל 2-3 בשכבה. לכן התקבלתי למנזר ושם סיימתי עוד 4 כיתות. הייתי היהודייה היחידה (היו עוד 2 יהודים בהתחלה אך סילקו אותה). את הלימודים סיימתי בשנת 1944.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

בסביבות חג השבועות ב- 1944 לקחו אותי ואת הוריי לבית חרושת ללבנים. הגרמנים אז נכנסו לקאשא. שם עבדנו קצת. אחרי חודש חודש וחצי לקחו אותנו לאושוויץ (אני חושבת שזה היה בטרנספורט האחרון ב- 44-7-2). שם הופרדנו, אבי נשאר לבד ואני נשארת עם אימי. אבי היה זמן מסוים באושוויץ ואז העבירו אותו לבונצלאו – שם השתחרר בתחילת 1945. אחרי שהשתחרר הוא הגיע לקושיצה. אמי ואני היינו שבוע באושוויץ, אחר כך העבירו אותנו לפלשוב, שם נותרנו עד אוגוסט ספטמבר. שם עבדתי בהעברת אבנים ממקום למקום, אימי עבדה במתפרה. היה שם פסנתר – אימי ניגנה משמיעה על הפסנתר ועבור כך קיבלה פרוסת לחם או ביצה. אני עבדתי באבנים יחד עם אמא של ילדה שעבדה ליד אמא שלי במתפרה. הילדה ששמה היה רוזמן קלרה החליפה שמות יחד איתי. כך שיצא שהיא היתה עם אמא שלה באשנים תחת השם פסטנק אוה ואילו אני הייתי במתפרה עם אימי תחת השם רוזמן קלרה. כשהחזירו אותנו לאושוויץ קיבלתי את המספר 23514A, ואימי את המספר 23513A. איני זוכרת את שם המחנה אליו הוכנסנו באושוויץ, יכול להיות ששמו היה B2B. שוב עברנו את הסלקציה עם מנגלה ומכיוון שהייתי גבוהה ואימי צבטה את לחיי כדי שיהיו אדומות ואראה בריאה יותר ומבוגרת. הייתי עם הרבה פצעים מהכינים בפלשוב ולכן הכניסו אותי לבית חולים באושוויץ. יום אחד אימי רצה לבית חולים והוציאה אותי בכוח מכיוון שראתה אוטו שתפקידו היה להעביר את האנשים החולים לתאי הגזים. עבדנו באושוויץ. תפקידנו היה לעשות צמות מהחטים שיצאו מכלי הנפץ, מהפצצות – הכל למטרת המלחמה.

שקיבלנו את הדרכון (מכיוון שהיינו בביתר). בסופו של דבר עלינו ביולי 1949.

נא ספר/י על חייך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

אחרי שעלינו לא גייסו אותי לצבא. רציתי אך לא לקחו אותי מכיוון שעברתי ניתוח ורידים הרגל ב- 47. בפעם השנייה שקיבלתי צו גיוס הייתי בהיריון עם ילדתי הראשונה. עבדתי בבית חרושת לנעליים שקראו לו פאלמרס. עשיתי שם את הסוליות לנעליים וגם תפרתי אותו. עבדתי שם עד 1952 ואחר כך עברתי לעבוד ב"קול ישראל", בתור מגישת תה. שם עבדתי שנה עד שביתי נולדה ב- 1953. אלישבע שמה. בתי השנייה נטע נולדה ב- 1958 ונפטרה מסרטן נדיר של בלוטת הטימורה. – 65 נולדה בתי השלישית אורית. עבדתי בתור מנהלת חשבונות יחד עם בעלי, גידלנו את בנותינו. אלישבע מורה למתמטיקה ואורית דוקטור לריפוי בעיסוק. מאלישבע יש לי שני נכדים, אסף ומורן. מאורית יש לי שלושה נכדים – מעין, יובל ושחר. מאסף יש לי שני נינים – עמית ומתן. בעלי נפטר ב- 1999 בדיוק 50 שנה אחרי נישואינו. הוא כתב ספר על תולדות משפחתנו – שם הספיק לרשום את תולדותינו עד 1960. הגעתי לגיל 80.